

[Aagaard]

Skatteankenævnene, som fremover udelukkende skal være første klageinstans, er vi tilfredse med ikke kan sekretariatsbetjenes af embedsmænd, som har deltaget i en ansættelse eller i en vurdering. Vi er opmærksomme på, at det i mindre kommuner kan give problemer, men er tilfredse med bemærkningerne om, at der så her må engageres eksternt bistand.

Vi ser dette – sammenholdt med de mere detaljerede regler i nævnets forhold til borgerne – som en forbedring af første klageinstans med mulighed for at afgøre flere sager endeligt end hidtil.

Vi vil dog godt her foreslå ministeren at overveje, om det ikke i relation til skatteankenævnens sammensætning ville være væsentligt, om man sikrede, at man ikke samtidig kunne være medlem af både kommunalbestyrelse og skatteankenævn. Vi har glimrende sikret det på det administrative plan. Vi må også sikre det i det politiske system.

Med hensyn til borgernes retssikkerhed finder vi reglerne om, at der i hver enkelt klagesag skal udarbejdes en sagsfremstilling, som skal forelægges klagerne i nævnets afgørelse, som en klar styrkelse, idet der her åbnes mulighed for, at misforståelser kan opklares, og at man har mulighed for i myndigheden selv at ændre en tidligere afgørelse.

Fremtiden vil vise, om vort klagesystem havde været bedre tjent med, at vi bevarede skatterådene og vurderingsrådene med deres ubestridelige ekspertise som første klageinstans i stedet for de foreslåede skatteankenævn. Begrundelsen er jo helt klart rationaliseringshensyn og ikke, at der ikke igennem årene er udført et godt og dygtigt stykke arbejde i de pågældende råd.

Vi finder det imidlertid betryggende, at der til støtte for kommunerne oprettes 60 stillinger som vurderingskonsulenter, og at det i bemærkningerne er anført, at der ved besættelsen af disse stillinger tages hensyn til den viden, som bl.a. vurderingsformændene besidder, ikke mindst i betragtning af, at det kommunale system her reelt starter på helt bar bund.

Landsskatteretten, der stort set fortsætter uændret, er vi ikke i tvivl om vil komme til at opleve en betydelig stigning i antallet af sager i overgangsfasen, men forhåbentlig kun i en overskuelig periode. Men skal den markante forenkling af klagevejen opleves af borgerne som den positive forbedring, vi ser den som, må

kræfterne sættes ind på at styrke rettens regionale arbejdsindsats.

Jeg vil gerne pointere, at skal vi inden for den skitserede tidsramme opnå de aftalte ressourcebesparelser på i alt 5.000 årsværk – og det skal vi efter vor opfattelse – må vi her i Tinget være indstillet på en betydelig forenkling af vor lovgivning. Vi tager jo om lidt fat på behandlingen af den første forenklingsspakke, som gennemført vil betyde en væsentlig administrativ lettelse i vore skatteforvaltninger, og vi er også vidende om, at der for øjeblikket arbejdes intenst med forenklingens pakke II.

Ud over den ressourcebesparelse, der kan opnås, er det efter Det Konservative Folkepartis opfattelse mindst lige så nødvendigt, at vor skattelovgivning bliver så enkel og forståelig som overhovedet muligt for landets borgere, og at vort system bliver administrerbart. Sker det, er forslagene et skridt i den rigtige retning.

Af hensyn til forudsætningen om, at disse to lovforslag skal træde i kraft den 1. januar 1990, må vi i høj grad være opmærksomme på – forhåbentlig i samarbejde – at sikre en grundig og omhyggelig udvalgsbehandling, men således at vi kan få lovforslagene vedtaget så betids, at der er rimelig tid til, at man rundt om i de 275 kommuner kan indrette sig på den nye lov.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Må jeg spørge hr. Aagaard, om han mener, det er betryggende, at man for den kommunale forvaltning, som alle borgere har kontakt med, nemlig skatteforvaltningen, nu laver et regelsæt og en lovgivning, som betyder, at samtlige politikere og folkevalgte faktisk formentlig adgang til den?

Kommunalbestyrelsesmedlemmer skal efter skatteministerens lovforslag ikke kunne se på enkelte sager. Ligningskommissionerne laves til rene ankeorganer og har ingen adgang til skatteforvaltningerne. Man vil ikke på samme måde, som hvis man har et socialt problem, kunne henvende sig til en folkevalgt og bede vedkommende om at tale med den pågældende sagsbehandler og se sagen og på den måde sørge for, at eventuelle forbistringer kan blive ryddet af vejen, så den folkevalgte kan være kontaklet mellem borger og forvaltning.

Mener hr. Aagaard ikke, det er betænkeligt, at vi har en forvaltning – uanset at jeg har stor